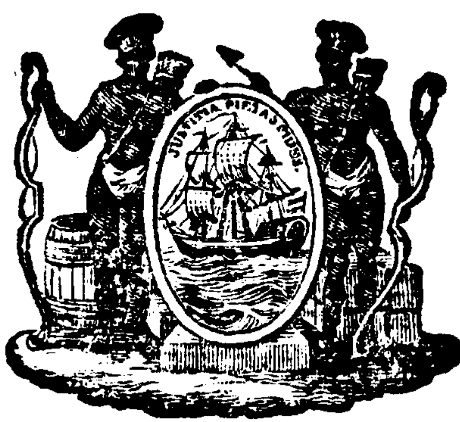
N°. 58. **A°. 1834.**

DINGSDAG, DEN 22sten JULIJ.

NIEUWE SURINAAMSCHE COURANT EN LETTERKUNDIG DAGBLAD.

BURGERLIJKE STAND.

Gouvernements Secretarij.

Den 17 Julij 1834.

Heden zijn ten Gouvernements-huize in ondertrouw opgenomen:

GEORG LUDWIG RÖPERHOFF, jongman, oud 44 jaren, geboren te *Lehr* in *Oosterieslaud* en JOHANNA MARIA GEERTRUIDA DE FRIDERICI, jonge dochter, oud 19 jaren, geboren te *Rade* in *Engeland*.

In kennisse van mij,

Eerste Commies ter Secretarij voormeld,

G. S. DE VEER.

Het nieuwe Tractaat.

Het viervoudige verbond, tusschen Frankrijk, Engeland, Spanje en Portugal, is een nieuw uitvloeisel der diplomatie ter bereiking van een tweeledig hoofddoel: van de zijde der eerstgenoemde mogendheden, eene nog naauwere vereeniging tusschen de Londensche en Parijsche kabinetten; van de zijde der laatstgenoemde mogendheden: het zoo spoedig mogelijk herstellen der verwarde orde van zaken in het schiereiland.

Het denkbeeld eener vriendschappelijke verbindtenis tusschen Frankrijk en Engeland dagteekent van veel vroeger datum dan 1832. Sedert het Weener-congres van 1814 stelde *Talleyrand* reeds alle pogingen in het werk, om hetzelve verwezenlijkt te zien, ten einde daardoor een genoegzaam tegenwigt tegen de aangroeijende magt van Rusland daar te stellen.

Maar de ontscheping van *Napoleon* te Frejus: zijne plotselinge herovering van den Franschen troon; het gouvernement der bewuste honderd dagen en de inval der geallieëerde mogendheden in Frankrijk verhinderden de verwezenlijking van *Talleyrands* oogmerken, die nu zelfs met verkropten spijt het oppergezag moest aanzien, dat Ruslands Keizer in Frankrijk uitoefende. Het is bekend, dat de door *Alexander* bewerkte ongenade van dien beruchten *cameleon* meer aan persoonlijken haat dan wel aan staatkundige oorzaken is toe te schrijven. De hertog *de Richelieu* trad in zijne plaats, en het Fransche gouvernement liep, van nu af aan, aan den leiband van het Russische hof.

Zoo bleven de zaken nagenoeg tot aan de uitbarsting der Julij-omwenteling, toen *Talleyrand* weder als staatsminister optrad en als ambassadeur naar Londen vertrok. De herstelling der ondermijnde vrijheid, gedurende het ministerie Polignac; de triomf der liberalen op het despotismus en de overeenkomst tusschen de Engelsche revolutie van 1688 en de Fransche van 1830, deden Engeland van vreugdekreten weêrgalmen over den goeden uitslag van zaken; terwijl de komst van *Talleyrand* te Londen weldra gevolgd werd van eene geheele omwenteling in het Engelsche ministerie, en de partij der Tories, met *Wellington* aan het hoofd, plaats maakte voor die der Whighs, waaruit zich toen reeds het vriendschappelijk verbond tusschen Londen en Parijs liet voorzien, hetwelk spoedig daarop tot stand kwam, en uit welk verbond het nieuw vierledige is voortgesproten.

Dit laatste verbond nu rust, even als de meeste diplomatieke onderhandelingen, op tweeledige voorwaarden: openbare en geheime. De openbare zijn: eene staatkundige verbindtenis tusschen Frankrijk, Engeland, Spanje en Portugal, en hierdoor de formele officiele erkenning der beide Koninginnen *Isabella* en donna *Maria*. De gouvernementen van Madrid en Lissabon alzoo erkend zijnde, verbinden zich tot wederkeerige hulp ter bevordering van wederkeerige veiligheid; zij zijn gemagtigd, om onderling de vereischt wordende maatregelen ter bereiking van dat doel te werk te stellen, hetzij door gewapenden bijstand hetzij door geldelijke ondersteuning. Frankrijk en Engeland daarentegen beloven, op hunne beurt, daartoe van hunnen kant te zullen bijdragen, hoewel de bepaling eener gewapende tusschenkomst in die belofte niet is uitgedrukt, en daarin maar alleen gewag wordt gemaakt van leening, waarborg en schulderkenning.

De geheime voorwaarden bevatten, zoo men wil hoofdzakelijk twee punten: 1°. voorslagen aan de pretendenten don *Carlos* en don *Miguel* van de zijde van Frankrijk en Engeland, gelijk wij werkelijk reeds, hoewel tot nog toe vruchteloos, aan laatstgenoemden hebben zien doen; 2°. bepalingen, hoe lang en in hoe ver eene gewapende tusschenkomst door Frankrijk en Engeland zal worden ondernomen, bijaldien zulks noodig mogt geoordeeld worden.

Wat de formaliteiten der ratificatie dezes vierledigen verbonds aangaat, derzelver verwezenlijking laat geenen den minsten twijfel over: zoodat genoemd traktaat aanvankelijk reeds als definitief gesloten en gesanctioneerd kan beschouwd worden.

De geheele verbindtenis rust intusschen zonneklaar op den reeds in 1814 door *Talleyrand* gekoesterden wensch, om het zuidelijke gedeelte van Europa eene verdubbelde kracht tegen de drieledige magt der verbondene Noordsche mogendheden te doen verwerven, en aan laatstgenoemden de gelegenheid tot staatkundigen invloed op de regeringsbesturen van het Spaansch Portugesche schiereiland ten eenemale af te snijden.

Wij weten uit de nieuwspapieren, dat er te *Londen* zware klagten van wege de Noordsche Diplomaten geuit zijn over de geheimhouding, die het sluiten van genoemd tractaat is voorafgegaan; terwijl men tevens verzekert, dat de Fransche en Engelsche gezanten wederkeerig hunne verwondering over die klagten hebben te kennen gegeven, daar de noordsche mogendheden zijn voorgegaan in het geheimelijk beramen en tot stand brengen van onderhandelingen betrekkelijk den politieken staat van Duitschland en Polen; welk voorbeeld de Londsche en Parijsche kabinetten hebben gemeend te moeten volgen met betrekking tot Spanje en Portugal. Zoo vangen de diplomaten, schoon voor het oog der wereld in de beste, vredelievendste verstandhouding levende, waar de gelegenheid hun dienstig schijnt, elkander vliegen af!

Zonder eene gewapende tusschenkomst der Engelsch-Fransche coalitie, laat het zich echter voor als nog bezwaarlijk aanzien, hoe de gewenschte orde van zaken in het geschokte en verdeelde schiereiland zal kunnen stand grijpen. Spanje heeft voor zich zelven met te veel zorgen en bekommernissen te worstelen, om zijne magt op den duur te kunnen verdeelen en ten behoeve van donna *Maria* te werk te stellen: terwijl don *Pedro* in geene minder moeijelijke omstandigheden verkeert, vooral nu het hoofd der kerk hem den beslisten vijand is geworden. Wij zien dus niet in, waarom Frankrijk en Engeland eene gewapende interventie in de geheime en niet in de openbare artikelen van het bewuste tractaat hebben begrepen? Van Rusland en Oostenrijk zouden zij daaromtrent voorzeker geene aanmerkingen hebben behoeven te vreezen, die zelve, ter beslechting der Poolsche, Italiaansche en Napelsche aangelegenheden, gewapend geintervenieerd

hebben. Wat de meening van sommige Fransche dagbladen aangaat, die stellig aannemen, dat Rusland, Pruissen en Oostenrijk den burger-oorlog in Spanje hebben trachten te bevorderen: dezelve kunnen ons niet anders voor dan als uitvloeisels van een overdreven vooroordeel of eene opzettelijke zucht, om gemelde mogendheden onophoudelijk bij de wereld van helsche oogmerken verdacht te maken.

Mogten de vereenigde pogingen van Frankrijk en Engeland strekken ter bevestiging van Spanjes en Portugals constitutionele hervorming en beide volken eindelijk deelachtig worden, waarop zij in de 19de eeuw even gelijke aanspraak hebben als de bewoners van Zuid-Amerika. De gevolgen van zulk eene hervorming zouden voor Europa eene allerheilzaamste strekking opleveren. en den overheerschenden geest van zekere rustelooze factie, die, onder het masker van godsvrucht en zedelijkheid de beschaafde wereld reeds meer dan te lang, bij herhaling, in rep en roer gebragt heeft, eene nieuwe nederlaag doen ondervinden tot roem van ware volksverlichting en beschaving!

NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Dagbladen, tot en met den 28 Mei ll.

Duitschland.

FRANKFORT, 29 Mei. Het *Journal* meldt uit ROME het volgende: Z. Heil. de Paus heeft over Don Pedro, zijne ministers en alle vrienden der Koningin den banvloek uitgesproken. Ofschoon deze ex-communicatie niet in den gewonen vorm is genotificeerd, heeft echter Don Pedro's regering terstond aan den Heiligen Stoel te kennen gegeven, dat, indien niet deze bulle onmiddelijk werd ingetrokken, zij het voor haren pligt hield, om niet slechts het millioen hetwelk Portugal jaarlijks aan den Paus betaalt, te weigeren, maar zelfs in overweging te nemen of het niet zal voegzaam zijn, voor de toekomst alle gemeenschap met Z. H. af te breken.

— Den 4den dezer is de dag der meerderjarigheid van den grootvorst troonsopvolger van Rusland, te Warschau met veel plegtigheid gevierd, is de *Alexander*-citadel ingewijd geworden, heeft er eene groote parade plaats gehad, en zijn er onderscheidene volksvermaken van gouvernementwege gegeven. Bij die gelegenheid heeft de prins stadhouder, namens den Keizer, aan onderscheidene personen, die in den poolschen opstand betrokken, en gedeeltelijk reeds tot zware straffen veroordeeld waren, of wier regtsgeding nog voor de regtbanken hing, volkomen genade geschonken, en bevolen, dat dezelve op vrije voeten zouden worden gesteld.

Frankrijk.

PARIJS, 21 Mei. In het *Journal des Débats* leest men: Een koerier heeft heden van Konstantinopel het antwoord aangebragt van den Admiraal Roussin op de depêches, die hem zijne benoeming tot Minister van marine aankondigden. De Admiraal verzoekt Z. M. hem de ambassade te Konstantinopel te willen laten behouden. De Admiraal Jacob is tot Minister van marine benoemd, en heeft reeds als zoodanig den eed in handen des Konings afgelegd.

— De dagbladen van Bayonne deelen de volgende berigten van Madrid mede van den 13den Mei:

Het Gouvernement ontvangt zoo even berigt dat de Hertog van Terceira te Coïmbra is binnengetrokken. Er wordt van eene verandering van Ministerie gesproken. De Ministers van Financien en van Oorlog, namelijk, zouden vervangen worden. Indien deze verandering mogt plaats grijpen, zouden ter hunner vervanging mannen benoemd worden, die meer met de openbare meening instemden.

De Raad van Ministers heeft gisteren besloten, dat het dekreet voor de bijeenroeping der Cortes den 22sten dezer loopende maand zoude worden afgekondigd. De Cortes zouden, den 28sten Julij, vergaderen; zijnde dit de verjaardag der Koninginne moeder.

Er komt sprake van de in 1820 en 1821 verkochte nationale goederen terug te geven aan de koopers derzelven, die na de restauratie van 1823 daarvan zijn ontzet.

Rodil, verpligt om zijne kleine armee te verzwakken door over Kastilie hulptroepen naar de Biscayensche provincien te zenden, kan slechts met veel omzigtigheid en langzaam in Portugal doordringen: intusschen mag men hopen, dat de voordeelen, welke de interventie reeds bij haren aanvang heeft behaald, weldra door aanzienlijker overwinningen zullen worden gevolgd. Dat de vesting Almeida zich aan het gezag van Donna Maria heeft onderworpen, verzekert den grondslag der krijgsverrigtingen van de Spaansche divisie, die hare bewegingen met die van den Hertog van Terceira zal vereenigen, om de Miguellisten uit Coïmbra te verdrijven. Te dien aanzien zijn de ons toekomende berigten niet geheel-en-al in overeenstemming met de wijze op welke Lord Palmerston in de zitting van het Huis der Gemeenten, dd. 16 dezer, de Spaansche interventie heeft voorgesteld. Metterdaad worden wij onderrigt, dat den 4den te Mongualdé tusschen den Hertog van Terceira en den Generaal Rodil, eene zamenkomst heeft plaats gehad ter beraming van het plan hunner bewegingen op Coïmbra langs de beide oevers der Mondego, de Spanjaarden langs de linkerzijde en de Pedroisten langs de regterzijde optrekkende. Ten einde het gevolg der operatie te verzekeren, zoude de te Oporto kommanderende Generaal op Vouga aanrukken, de Admiraal Napier eene landing bij de monding der Mondego bewerkstelligen, en het te Leira geplaatste korps Portugezen naar Lourical optrekken. De Miguellisten waren bezig met bij Abrantes eene brug over den Taag te slaan.

— Bij eene ordonnantie van koning Lodewijk Philips is de bekende graaf de Caffies, reeds vroeger door denzelven als fransch onderdaan genaturaliseerd, thans tot staatsraad in buitengewone dienst benoemd, met het het regt om aan de beraadslagingen van den staatsraad deel te nemen.

MENGELINGEN.

Mina Wilkes.

Een tafereel uit het werkelijk leven.

Het was een snijdende koude winteravond, toen ik van mijnen vriend P., bij wien ik den avond had doorgebragt, weder huiswaarts keerde. Aangenaam waren de uren voor ons voorbijgevlogen, en bij den gezelligen warmen haard, onder vriendenkout en het genot van een glas heeten wijn met bisschop, door de echtgenoote mijns vriends gereed gemaakt, was de tijd verdwenen, zonder dat wij er aan dachten, dat hij onmerkbaar toch voortging, en met verbazing hadden wij gezien, dat het reeds bijna middernacht was, toen ik opstond om mij te verwijderen. Het was vinnig koud; het vroor dat het een aard had, en ik stapte fiks door, om weer spoedig onder het beschermend huisdak bij den goed aangestookten warmen kagchel te zijn. Intusschen bijna zou ik gemeend hebben eene kleine roes aan te hebben, zoo beving mij de plotselinge koude op straat, na mijn vertrek uit de warme kamer en het gebruik van den nog meer verwarmenden wijn. — Zoo slenterde ik al leuriënde de Heerengracht langs, voorbij de Spiegelstraat, om op de Leidschegracht mijne woning te bereiken; doch met al den spoed, dien ik maakte, gebeurde er evenwel iets, dat mij niet zoo ras als ik meende in rust en op mijne kamer bragt. — Onverwachts werd ik aangesproken door eene dier veile deerns, die, tot den laagsten trap van verdorvenheid afgedaald, langs de straat zwervende, zich eiken voorbijganger aanbieden en voor den minst beschaafden man zelfs voorwerpen van afschrik en beklag zijn, terwijl zij alleen bij den diepst verdorvenen wellusteling eenige zinnelijke lust kunnen opwekken. — De beklagelijke houding van haar, die mij toesprak, — hare bevende stem, die sobere kleedij, die hare naaktheid bedekte, — welligt ook mijne eigene opgewondenheid, door den zoo genoegelijk doorgebragten avond, — deden mij een gesprek met haar aanknoopen, en, langzamer voortgaande, volhouden; doch al flaauwer en matter werd hare stem, al langzamer haar voortgang en — om mij nu niet langer op te houden, wilde ik mij maar spoedig voortmaken, toen plotseling de mij zoo geheel vreemde nachtelijke nimf aan mijne voeten nederzeeg. — Mij verwijderen en haar daar hulpeloos laten liggen, want geen mensch zag ik in onze nabijheid, kon ik toch ook niet. Zij was en bleef, hoe diep dan ook gezonken, een mensch, en had daardoor, in dezen oogenblik, de heiligste aanspraak op mijne hulp. Niet ver van ons zag ik eene herberg licht en ijlde derwaarts, beloofde goede belooning, en vond daardoor hulp om de ongelukkige onder huisdak te brengen. Door alle aangewende middelen kwam zij dan ook weder bij, maar alle kenteekenen deden zich op eener hevige koorts, die door eene verborgene kwaal te meer ontstoken werd. Mijn kleine roes was geheel voorbij, en, eens mij die onbekende hebbende aangetrokken, die toch in vele opzigten mij reeds was voorgekomen, niet uit den geringsten stand der Maatschappij afkomstig te zijn, zorgde ik voor de noodige geneeskundige hulp, voor zoo ver die midden in den nacht kon worden gevonden, nam alle onkosten voor mijne rekening en ging weg, om den volgenden morgen al spoedig eens naar den uitslag van mijn nachtelijke avontuur te vernemen.

Mijn eerste gang — na genoegelijk te hebben uitgeslapen — was dan ook den volgenden morgen derwaarts. Ik vond de kranke, na eene allerhevigste koorts, door de haar toegediende middelen eindelijk in eene diepe sluimering geraakt. De man des huizes was met zijne gast niet te zeer te vreden, maar de belofte, dat alles voor *mijne* rekening was, de meer dan voldoende betaling van hetgeen er reeds genoten was, en toezegging van meer deed hem in alles toestemmen. — Onder het praten hierover was de kranke ontwaakt en, daar ik maar ter loops eenen blik op haar sloeg, wenkte zij mij tot haar. Medelijden en het idé om bij den huiswaard het gevoelen te versterken, dat ik in mijne beschermeling een bijzonder belang stelde, deed mij bij hare schamele bedstede nederzitten, om mij nog een paar oogenblikken met haar te onderhouden; doch... hoe ontstelde ik, toen zij, met den dood op de lippen en — dat geloofde ik later met zekere overtuiging — waarachtig berouw in het hart, mij rondborstig zeide wie zij was, en hoe zij tot zulk eene laagte gezonken was.

Neen — wie het mij ook anders verzekerd had, nooit zou ik het hebben geloofd, — daar, aan den rand des grafs, door het toeval nog hulp en bescherming genietende, maar die anders onwaardig, eene schandvlek harer kunne, door elk als eene liederlijke veile deern verafschuwd schepsel, — daar lag voor mij MINA WILKES, die ik tien jaren vroeger in Rotterdam had gekend, en die toen onder de bevalligste harer sekse werd geteld.

Naauwelijks mogt ik zelve, die haar zoo goed gekend had, het gelooven; toen zij mij haren naam noemde, en eerst langzamerhand herkende ik de mij vroeger zoo bekende trekken, toen zij mij vol dankbaarheid voor de bewezene hulp hare lotgevallen mededeelde. — Een en ander bragt ik in meer behoorlijke orde, na ik haar verliet, en deel deze mijne aanteekeningen hier mede. Zij bevatten niets vreemds, maar in ruwe omtrekken welligt de geschiedenis van zoo menige zuster dier ongelukkige; — doch mogt slechts één hart bij de lezing afgeschrikt worden van eenen gelijken dwaalweg, die de schromelijkste gevolgen naar zich sleept. —

Mina Wilkes was de dochter van eenen man uit den burgerstand te Rotterdam, die bij een matig inkomen den last van een talrijk gezin te dragen had. Zij was van eene rijzige gestalte, en mogt onder de bekoorlijken harer sekse worden geteld: daarbij had zij in hare spraak en manieren dat innemend vriendelijke, dat de vrouwelijke bevalligheid verhoogt, en al spoedig zich het hart en de genegenheid van anderen te verwerven weet. Jammer dat hiermede eene zucht tot opschik gepaard ging, die haar maar al te veel eene kleeding boven haren stand deed voeren, zoodra zij die, voor hetgeen zij met vrouwelijke handwerken verdiende, zichzelve kon aanschaffen: terwijl eene zekere losheid van gedrag haar in het gezellig verkeer wel niet tot regtstreeksche berispelijke handelingen voerde, maar toch die kleine inachtnemingen deed verwaarloozen, welke den schijn des kwaads verhinderen, zoo dat zij reeds vrij algemeen om vermeende losbandigheid van zeden den besten naam niet had, toen zeker nog geen zeifverwijt haar van iets onbehoorlijks beschuldigen kon. — Zoo had zij den onderdom bereikt, waarin de volle ontwikkeling harer door de Natuur geschonkene bekoorlijkheden het oog van menigen, ook ligtzinnigen, jongeling tot zich trok en haar rijp maakte voor eenen noodlottigen val, indien de een of andere sluwe verleider haar tot eene prooi zijner woeste begeerte maken wilde. Hoezeer kon niet daartoe medewerken, dat de toestand van het ouderlijk gezin dikwijls tot vele ontberingen drong, hetgeen te meer het onnadenkend gemoed vatbaar moest maken, om aan aanzoeken het oor te leenen, die ruim genot voor den al kwals te verduren behoefte beloofden.— Doch ofschoon zij door zorgeloosheid en ongedwongenheid van omgang met elk dien zij leerde kennen, hetgeen dikwijls wel in al te groote voorkomende vriendelijkheid overging, als met het gevaar speelde, bewaarde haar goede engel haar langen tijd voor die misstappen, waardoor de onschuld verloren gaat en die van stap tot stap langs eenen bloemrijken weg de argelooze jeugdige schoone, reddeloos, in den afgrond des verderfs storten. — Daarbij kwam, dat eene harer beste vriendinnen dien onherstelbaren val deed, die haar aan het huis harer ouders, — welke door eene zeldzame en schier ongelooflijke verblinding niets er van hadden bespeurd, voor het beslissend tijdstip daar was, — moeder deed worden zonder den naam van gade te voeren, en diepen indruk maakte alles, wat zij hiervan bijwoonde, aanvankelijk op haar gemoed; maar ook dit verdoofde van lieverlede, en langzamerhand ging zij met de voorgaande luchthartigheid onbezorgd haren weg, zoolang tot zij zelve voor de Maatschappij en hare bestemming in dezelve geheel verloren was, en moedwillig een onmisbaar verderf te gemoet ging. — Ik kende haar in dien leeftijd en was meermalen met haar in gezelschap; en vaak staarde ik haar met belangstellende bezorgdheid aan, daar hare aan wulpschheid grenzende vrolijkheid maar al te zeer vermoeden liet, dat zij tot geenen moeijelijken strijd zou aanleiding geven, waar men het op haren val wilde toeleggen; niets stellig onzedelijks was mij evenwel destijds van haar bekend, en wat de booze wereld al van haar zeggen mogt, rekende ik tot die gewone praatjes, waarvoor niemand — allerminst een meisje van haren stand en leeftijd — bij een vrolijk los humeur veilig is. — Ik verliet toen de stad harer inwoning en vernam later alleen, dat zij omtrent een half jaar na mijn vertrek, onverwachts verdwenen, en, waarschijnlijk met eenen vreemdeling, met wien zij eenen geruimen tijd in kennis was geweest, het ouderlijk huis en hare geboorteplaats verlaten had, tot dat ik haar nu in dien beklagelijken toestand wedervond.

Het gerucht had in dezen niet gelogen, en wat te voorzien was, dat zonder waakzaamheid van hare zijde eenmaal gebeuren moest, had werkelijk plaats gehad. —

John Ferguson was de broeder eener modewinkelierster, bij welke Mina, door veelvuldig werk voor dezelve, veelmalen aan huis kwam, en er gemeenzaam verkeerde. Van eene zijner buitenlandsche reizen, welke hij meermalen voor commissiezaken deed, weder te huis gekomen, zag hij er Mina, wier voorkomen zijne zinnelijkheid ontvlamde, en wier losheid van gedrag hem weinige moeite deed voorzien om zijn doel te bereiken. Doch ofschoon hij weldra op eenen gemeenschappelijken voet met haar stond, en zij er verre af was van door koelheid hem op eenen afstand te houden en van zijn voornemen te doen afzien, ging het evenwel zoo gemakkelijk niet, als hij zich had voorgesteld. Alle kunstgrepen der verleiding nam hij dus te baat, die hem reeds menige andere hadden ten val doen brengen, en kwam telkens verder in de gunst van het onbedachtzame meisje. Op eene gemeenzaam-vertrouwelijke wijze met haar omgaande, veroorloofde hij zich spoedig die liefkozingen, waartoe zulk een omgang aanleiding geeft, en tot welke wel geen aanmoediging werd gegeven, maar die ook niet met zedige ingetogenheid werden afgeweerd; door vleijerij wist hij hare ijdelheid te streelen en bevredigde door kleine geschenken hare zucht tot opschik; maar meer dan door deze middelen wist hij zich den weg tot haar vertrouwen te banen, en haar hart om te koopen door zijn geveinsd medelijden over haren, zoo weinige vrolijke uitzigten voor de toekomst opleverenden, toestand, wanneer zij zich wel eens in zijn bijzijn aan zijne zuster over plaats gehad hebbende huisselijke onaangenaamheden beklaagde. Zoo werd zij ook allengs jegens hem zelven meer innig en vertrouwd, en er was niets, dat zij hem niet al te openhartig mededeelde, en waarvan hij niet tot zijne oogmerken gebruik wist te maken. — Daardoor was eene naauwe verstandhouding tusschen beide ontstaan, zoo zelfs, dat de ligtzinnige, hem ten haren huize niet kunnende ontvangen, terwijl hij ook voor zijne zuster het geheim van hunnen omgang wilde verborgen houden, hem de gelegenheid aan de hand deed, om haar ten huize eener goede bekende, die zich om eenig gewin daartoe gaarne leende, ongehinderd te kunnen spreken. De onnadenkende, die reeds zoo verre zich vergeten kon, om hem als het ware halverwege te gemoet te komen, sloot moedwillig de oogen voor hetgeen de gevolgen van zulk eene betrekking zijn moest: nog was zij te redden geweest, indien zij destijds naar de waarschuwende stem der vriendschap had willen luisteren, maar reeds was zij te zeer in den strik der verleiding verward. De ontberingen, die zij voormaals met geduld verdroeg, werden haar nu kwellende en lastig, en meer en meer verleidelijk zweefden haar daarentegen de begoochelende beelden voor den geest van een vrijer en meer genotelijk leven. Het beleedigde haar reeds niet, toen John haar den voorslag durfde doen, om in Amsterdam, waar ook hij zich veelmalen voor zijne commissiezaken in het jaar ophield voor haar eene kamer te huren, waar zij voor haar onderhoud door vrouwenhandwerk kon zorgen, en op zijne edelmoedige hulp, waar haar iets ontbreken mogt, rekenen kon. — Mogt zij al aanvankelijk op dien voorslag, die zulke bedenkelijk gevolgen voor haar geheele leven kon naar zich slepen, aarzelen, reeds te zeer was haar geest verwilderd, om zulk een voorstel met afschuw en verontwaardiging dadelijk af te slaan, en — — waar bij het kennelijk slechte het hart weifelt en in overweging neemt is de uitslag niet onwis, en heeft de ondeugd reeds ten halve de zege behaald. Na eene huisselijke twist, waarin haar meer dan voormaals stug humeur tot de onaangenaamste tooneelen had aanleiding gegeven, overschreed zij de laatste grensscheiding, die over het wel en wee van haar lot besliste. Onder voorwendsel van bij eene vriendin te gaan eten en er den dag verder te zullen doorbrengen, verliet zij des morgens de ouderlijke woning, om haar niet weder te betreden, en reed des avonds, aan de zijde van haren verleider, de Haarlemmerpoort binnen, om in Amsterdam eene nieuwe, waarlijk kortstondige loopbaan aan te vangen. —

Zij was nu geheel de zijne: ook was zij te wel met de wereld bekend, dan dat zij zich iets anders bij den gedanen stap had kunnen voorstellen. Aan de zorg om door eigen werk in haar levensonderhoud te voorzien, werd weinig meer gedacht, en moeijelijk was daartoe ook zoo dadelijk de gelegenheid te vinden. — De eerste dagen werden besteed tot het bezigtigen der stad en het bezoeken van schouwburgen en andere uitspanningen, van welke men gewoonlijk vrij laat huiswaarts keerde, en dan de voormiddagen schier geheel te bed doorbragt, om krachten voor de genoegens van den volgenden avond te verzamelen. — Ongevoelig was zij zóó reeds in den gewonen levenskring eener *gekamerde matres* geraakt, en hare zorgeloosheid en ligtzinnigheid deed haar spoedig in dat leven behagen vinden. Zij was nu zoo geheel vrij, kon zich aan alle genoegens overgeven, en haar *vriend* zorgde voor al wat zij begeeren mogt. Maar al spoedig zou zij ook op den weg komen, om van stap tot stap dieper in verdorvenheid weg te zinken, daar de gewone gevolgen van zulk eene levenswijze niet lang achter bleven. *Ferguson* had het volle genot, dat hij bejaagde, rijkelijk gesmaakt, en was haar weldra even moede, als hij te voren pogingen tot haar bezit had in het werk gesteld. Zij werd hem lastig en veel te kostbaar, daar hij tot minderen prijs elders zijne zinnelijkheid bevredigen kon. Lang behoefde hij niet naar een middel te zoeken, om zich van haar te ontslaan: zij zelve gaf het hem door haar gedrag aan de hand. Even, zoo niet nog meer, behaagziek en ligtzinnig als te voren, maakte zij met elken jongen losbol kennis, die haar hier of daar ontmoette, en met de bevallige matres van den Engelschen Commissionnair in nadere betrekking zocht te komen, en stelde zich met de zoodanigen nog vertrouwelijker aan, naarmate haar de thans gedurig wederkeerende grillige en wrevele luimen van den anders altijd even vriendelijken en milden aanbidder verdroten. *John* lag het er op toe en bewerkte zelf de gelegenheid, waarbij hij haar in eene verdachte houding met een ander aantrof, en het daarop gevolgd hevig tooneel van wederzijdsche verwijtingen scheidde hen voor altijd van elkander: hij liet haar aan haar lot over, om nimmer weder naar haar om te zien. — Wat kon zij anders dan aan den eersten den besten, die zijne plaats wilde vervangen, zich andermaal overgeven; en dit geschiedde vervolgens meermalen, te meer, daar hare toegenomene ligtzinnigheid, zoo wel als de meerdere karigheid van sommigen harer minnaars, haar telkens ook de dubbelzinnigste betrekkingen deed aanknoopen. — Eindelijk was zij de favorite van eenen gelukzoeker, die het op meer dan het bezit der schoone *Mina* had toegelegd, en haar op zekeren morgen, na den in zwelgerij en ontucht doorgebragten nacht, verliet, maar tevens al wat hij van geld of geldswaarde vinden kon, met zich nam. Met schrik zag zij zich bij haar ontwaken van alles beroofd, en daardoor in te beklimmender omstandigheden gebragt, toen kort daarop eene felle koorts haar op het ziekbed onderwierp. Het een na het ander moest voor de noodwendigste behoeften tot geld gemaakt worden en bij haar herstel was haar naauwelijks iets meer over gebleven, dat eenige waarde bezat, terwijl de onbarmhartige huisheer, die wel bevroedde, dat het verkwistende leven hier geeindigd was, haar dwong een ander verblijf te zoeken. — Zij was buiten raad: hare buren, ordentlijke en fatsoenlijke lieden uit den burgerstand, lieten zich weinig aan haar gelegen leggen en hadden nu volstrekt geen medelijden met de ongelukkige, wier ongeregelde levenswijze hen meermalen had geergerd, en wier hopeloozen armoedigen staat zij als eene welverdiende straf voor haar voorgaand gedrag beschouwden. — Waar zij hulp zocht stootte zij het hoofd, en vond koele afwijzing bij elk, die in andere omstandigheden en bij een geregeld leven, haar genoegzaam werk tot een ordenlijk bestaan zou hebben kunnen verschaffen. Wat zou zij aanvangen? Hare kamer moest zij verlaten, waarheen? dit was haar onbekend, en zoowel de vroegere ongebondenheid als de doorgestane ziekte hadden hare bekoorlijkheden aanmerkelijk verminderd, zoodat zij weinig kon rekenen op den vorigen voet verder te zullen kunnen voortleven. — Somwijlen bezocht haar eene dier oude koppelaarsters, die, als agenten voor openbare

huizen van vermaak, derzelver prooi opzoeken, en nieuwelingen te vinden weten, om de plaats van reeds verouderde plaizier nimfen te vervangen. — MINA was juist in die omstandigheden, waardoor haar niet veel keus overbleef. Wat haar in hare jeugd eene onmogelijkheid zou hebben toegeschenen; waarvoor zij, burgerlijk opgevoed, immer een afschuw zou hebben gehad, gebeurde nu: het was haar eenige toevlugt. — Zij verliet hare kamer, die zoo menigmaal het tooneel van zedelooze ongebondenheid geweest was, en vermeerderde in een bekend bordeelhuis de rei dier beklagenswaardige wezens, waarbij alle gevoel wordt uitgedoofd, die beneden de menschheid wegzinken, daar alle vrouwelijke waarde voor haar verloren is, en zij, onder het gestrenge toezigt van ware uitvaagsels des menschdoms, der dierlijke lusten van elken vreemde zich moeten overgeven. —

Een geruimen tijd bleef zij hier; en er waren nu bijna vier jaren na haar vertrek uit het ouderlijke huis verloopen. Reeds waren er andere nieuwelingen na haar bijgekomen, en om dezen werden de geringe haar nog overgeblevene bekoorlijkheden door hem, die het meest verteerden, over het hoofd gezien en de behandelingen, die zij daarom van huiswaard en vrouw ondergaan moest, meer en meer kwellend, toen zij eindelijk uit dit schandhuis werd verlost, om evenwel — in geene betere standverwisseling over te gaan. — Een Duitscher van middelbare jaren, die er nu en dan kwam en zich veeltijds met haar ophield, deed haar den voorslag, dat hij haar uit dat huis zou lossen, en haar daarin eene herberg zetten, waarvan hij tevens een nachtelijk koffijhuis maken en hetgeen hij met haar bewonen zou. Met gretigheid nam zij eenen voorslag aan, die haar eenen beteren toestand beloofde; doch zij kende de geheime bedoeling des listigen fortuinzoekers niet. Hij had reeds lang een geheim nachthuis willen oprigten, waarin het hazardspel gedreven werd, maar wenschte daarbij nog eene tot zijne oogmerken dienstige vrouw, die als lokvogel dezen en genen kon aantrekken, hem behulpzaam zijn om waar hij door valsch spelen zijne bezoekers uitplunderde, door liefkozingen en scherts hunne aandacht af te trekken, of bij mogelijke ontdekking alles in der minne te doen bevredigen. MINA was hem daartoe een geschikt voorwerp voorgekomen, daar hare schielijke gemeenzame vertrouwelijkheid met elk, dien zij voor het eerst zag, nog uit vroegere jaren haar bijgebleven, en bij hare tegenwoordige levenswijze meer tot onbeschaamdheid ontaard, hem juist in zijn plan te stade kwam. — Zij kwam dan als vrouw des huizes naar uiterlijken schijn bij hem in, — en — wij willen niet breed uitweiden over de vorderingen, die zij hier maakte in bedriegen en afzetten, waarbij zij evenzeer de prooi van elken wellusteling was als te voren, om den man, dien zij als slavin moest dienen, en van wien zij de hardste behandeling verduren moest, het berooven van zijnen buit gemakkelijk te maken. — Slechts een voorval, dat hierbij trof, mag niet worden voorbijgegaan. — Tot nu toe had zij alle gedachten aan het ouderlijk gezin, wanneer zich die in eenzame oogenblikken al eens aan haar voordeden, met weerzin verbannen: onverwachts kwam hier iemand uit hare vaderstad, die haar herkende en — hij spaarde haar dan ook in geenen deele, maar met schrik hoorde zij, dat, weinig tijds na hare verdwijning, hare moeder, die in eenen wankelenden staat van gezondheid verkeerde, door verdriet bezweken was; — dat haar vader, aan inwendige smart en gekrenkten hoogmoed lijdende, zijne bezigheden meer en meer had verwaarloosd, — en hare jongste zuster, door haar gedrag onder een slecht verdenken gebragt, overal terug gestooten, eindelijk denzelfden weg was opgegaan, en men niet wist waar zij gebleven was. — Hevig schokte dit de ligtzinnige; het geweten hernam eindelijk zijne regten, en deed zich door de bitterste zelfverwijten kennen: ongelukkig echter niet tot inkeer en verbetering. Reeds vroeger in het gezelschap van mannen aan het gebruik van sterken drank gewoon, zocht zij daarin nu een middel tot verdooving van de inwendig sprekende gemoedsstem en opwekking van haren vrolijken luim. Meer en meer werd zij aan den drank verslaafd, daar door de bedwelming, hieruit geboren, alle onaangename denkbeelden verdrongen werden, en.... wellust en dronkenschap waren nu de afgoden, op wier altaren zij dagelijks offerde. —

Zoo ging het een tijd lang voort: onverhoeds echter werd onze Duitscher in zijne industriele speculatie door de Policie gestoord en met hem en andere deelgenooten vond ook MINA eene verblijfplaats in den kerker. — Met eene ligte straf, eene gevangenschap van drie jaren, kwam zij er bij het vonnis af. — Dien tijd bragt zij door in het gezelschap van de grootste verworpelingen harer sekse, en oneindig meer nog verdorven dan bij hare intrede, verliet zij eindelijk het huis harer inkerkering. — Maar wat nu? — doch.... waarom haar te volgen in dien deerniswaardigen staat, waarin zij onder de verachtelijkste wezens der Maatschappij gedwongen was te verkeeren, om een karig onderhoud te erlangen: wij willen haar niet nagaan in die afzigtelijke sluiphoeken der groote stad, waar zij onder het schuim der menschheid, naauwelijks met den naam van redelijke wezens te bestempelen, verkeerde, en om een gering schandloon des avonds aan de hoeken der straten zich prijs gaf aan de dierlijke drift van elken beschonken voorbijganger, wien haar verpeste adem en omhelzing vaak de kiem der vreesselijke kwaal mededeelde. Met afschrik wenden wij het oog af van die ontzettende diepte, waarin zij gezonken was, die eens al den aanleg had om het sieraad harer kunne te worden. — Zóó ver was het met haar gekomen, toen ik haar ontmoette, en zij, door de felle koude bevangen en door koorts aangegrepen, voor mijne voeten nederzeeg.

De toegebragte hulp der kunst kon het sints lang inwendig verwoest ligchaam niet meer redden, en weinige dagen later was hare aardsche loopbaan geëindigd. In die laatste oogenblikken zweefden de beelden van haar vroeger leven haar voor oogen: en, leed zij ontzettend door de hevigste ligchaamsfolteringen, niet minder waren de zielsfolteringen, die haar benaauwden, daar zij zich gestadig verweet door eigene schuld haar geheel aardsch geluk te hebben vernield en nu met siddering dacht aan de eeuwigheid, die zij stond in te treden. Met ontroering zag ik haren doodstrijd, en had gaarne menigeen, die op het punt staat in hare voetstappen te treden, bij dit afschrikkend tooneel gevoerd. —

Keert terug, jeugdige onbezonnene, die door geinke ligtzinnigheid u een gelijk lot voorbereidt. Was dit tafereel niet overdreven: het werd aan de waarheid ontleend en dezelfde beginselen slepen dezelfde gevolgen naar zich. Wel is ieders levensweg verschillende, en de een meer dan de andere met bloemen aanvankelijk beplant, maar alle, hoe uiteenloopende, komen toch eindelijk in één punt te zamen, en dat is... verwoesting van aardsch geluk, tijdelijk verderf.

Moedwillig blind voor het einde dat u verwacht, moogt gij op het ingeslagen spoor roekeloos voortdartelen, en u bedwelmd door zingenot, gelukkig wanen: ééns komt de oogenblik, waarin de blinddoek u van de oogen valt. Dan is derzelver schitterend vuur uitgedoofd en zij hebben slechts heete tranen voor een *te laat* berouw. — En wat zal in zulk een oogenblik u het uitzigt naar gindsche zijde des grafs zijn, wanneer u dan met alle kalm en kracht de verpletterende waarheid treft, dat geene lotsbeschikking voor onze misstappen verschooning geeft, maar dat er een dag komt, waarin elk verantwoording geven zal voor hetgeen hij gedaan heeft en waardoor elk zelf zijn lot bepaalde.

GEBOORTE, STERFGEVALLEN, ENZ.

BURGERLIJKE STAND. — In de gepasseerde week zijn ingeschreven, als:

GETROUWD: A. van Velsen en A. W. Marquard.

BEVALLEN: Magdalena van C. C. Palm, *zoon.* — Christina Margaretha Flosdorff, huisvrouw van Hendrik François Schordeijn, *zoon.* Louisa Wilhelmina Levie, *dochter.* — Margaretha Fredrica Sar, huisvrouw van Marinus Nicolaas Arlaud, *dochter.* — Esther Hisquiao Arrias, huisvrouw van Abraham Moses Fernandes, *dochter.*

OVERLEDEN. Johannes Françisco Kojo, oud 20 jaren, 7 maanden en 21 dagen. — Quasiba van Pichot, oud naar gissing 87 jaren. Jacques Johan van West, oud 4 jaren en 18 dagen, zoon van Bebé bij den H. Doop genaamd Elisabeth van Mariana Samson.

Hoogsten Waterstand

AAN DE FORTRESSE *NIEUW AMSTERDAM.*

	's morgens. u. m.	's namidd. u. m.
22. Dingsdag	6—45.	7—04.
23. Woensdag	7—01.	7—20.
24. Donderdag	7—17.	7—36.
25. Vrijdag	7—33.	7—52.

☞ Als het aan de Fortresse *Nieuw Amsterdam* hoog water is, dan is zulks aan *Paramaribo* 14 minuten *later.*

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.